

N:o 53.

Af Herr **P. M. Larsson** i L6a: Om 6ndring i 11 Kap. 2 §
Strafflagen.

I Strafflagen 11 Kap. 2 § betecknas st6rande oljud och f6rargelsev6ckande upptr6de vid gudstjenst s6som brott, och stadgar samma lag straff d6rf6r. Detta stadgande g6ller icke blott statskyrkans gudstjenst, utan jemv6l f6r fr6mmande trosbek6nnares religions6fning. Lagstiftaren har derigenom velat skydda hvarje religions6fning mot st6rande upptr6den.

Detta n6rvarande v6rnande om ost6rd religions6fning genomg6r ocks6 alla folkslags uppfattning af okr6nkbar r6tt, hedningen s6 v6l som den kristne. Redan af v6ra f6rf6der fr6n urminnes tid f6rklarades den, som p6 n6got s6tt st6rde tempelfriden, f6r »varg i veum», vara enligt nuvarande spr6kbruk bannlyst 6fver land och rike och kunde sakl6st d6das af en hvar, som tr6ffade honom. S6 viktigt ans6gs det redan d6 vara att ost6rd f6 f6rr6tta sina gudstjenstliga handlingar. Men l6ngt ifr6n att vilja 6terg6 till en s6 barbarisk straffart, torde man likv6l i v6r upplysta tid kunna fordra ett efter tidsf6rh6llandena l6mpadt skydd i detta h6nseende. Detta skydd af allm6n lag b6r dock icke inskr6nkas till blott de officiella gudstjensterna, s6som nu 6r fallet, utan 6fven till de offici6sa, ja utstr6ckas till hvarje sammankomst f6r andakts6fning, ty det h6r till den borgerliga ordningens uppr6tth6llande. Religionens bruk 6r lika heligt, lika dyrbart f6r den ena som den andra, och b6r, der det 6r af staten till6tet, jemv6l skyddas af statens lagar.

Kongl. f6rordningen den 11 December 1868 till6ter, som bekant, sammankomst f6r enskild andakts6fning utom kyrkan och utan prestmans omedelbara ledning. Det skydd lagen stadgar f6r allm6n gudstjenst b6r s6lunda, enligt min 6sigt, utstr6ckas till s6dan af lag till6ten sammankomst. Sv6rligen l6rer man kunna finna n6gon orsak till skilnad h6rutinnan. Hvar och en b6r ha r6tt, jag till6ter mig betona det, att fordra, s6som svensk unders6te, att f6 6tnjuta lagens skydd under den tid han egnar 6t religi6s betraktelse, uppbyggelse och b6n, han m6 till-

höra hvilket religionssamfund som helst. — Och svenska kyrkans egna medlemmar, som med stöd af gällande lag samlas till andaktsöfning, böra icke minst kunna påräkna att få åtnjuta en sådan förmån.

Erfarenheten har dock gifvit vid handen, att så icke är förhållandet. Jag vill anföra ett temligen färskt exempel. En rusig person inkom den 30 Januari sistlidna år i Norrköpings stads-östra missionshus och störde genom svordomar och oljud en der pågående andaktsöfning. Allmänna åklagaren, Stadsfiskal Lindén, instämde honom härför till Norrköpings rådhusrätt, som dock icke fann denna andaktsöfning vara att hänföra till den i 11 kap. Strafflagen omtalade gudstjenst, och följaktligen frikände mannen i fråga från allt ansvar. Göta hofrätt och Högsta Domstolen hafva sedermera gillat detta beslut.

Af detta domslut framgår tydligt och klart, att man enligt nu gällande lag icke kan vid enskild andaktsöfning få påräkna det skydd mot störande uppträden, som lag tillförsäkrar de officiella gudstjensterna. Denna åtskilnad synes mig hvarken vara rättvis eller välbetänkt. Är det straffbart att störa gudstjenst i en statskyrkolokal, hvarföre skulle det icke vara det annorstädes? Är det straffbart att svärja och föra oljud på allmän väg, eller uppträda på sådant ohyfsadt sätt i enskild mans hus, hvarföre skall det då icke ha någon påföljd att göra det i en lokal, der en menighet församlats till religiös uppbyggelse?

Rättstillståndet i detta afseende skall tvifvelsutän, då det blifver mera allmänt känt, medföra ganska obehagliga följder. Som jag emellertid vill tro, att denna brist i lagstiftningen tillkommit genom förbi-seende, samt att missförhållandet skall blifva afhjelpat, så snart uppmärksamheten blifvit fästad derå, är det som jag, i afsigt att uppnå denna från flera håll uttalade önskan om likställighet inför lagen, vill föreslå,

att Riksdagen måtte för sin del besluta en sådan ändring af 2 § af Strafflagens 11 kap., att det skydd mot störande uppträden, som sagde paragraf lemnar allmän gudstjenst, måtte utsträckas jemväl till sammankomst för enskild andaktsöfning.

Om remiss till Lag-Utskottet får jag anhålla, och på samma gång hemställa, att Utskottet ville närmare formulera den föreslagna förändringen samt jemväl föreslå de ändringar i andra lagrum, som till äfventyrs blifva erforderliga, derest min framställning vinner bifall.

Stockholm den 25 Januari 1884.

P. M. Larsson,
från Örebro län.